

‘Middelheimroof’

door

Sander Chargois

*Voor Ben.
Iedere dag met jou is een avontuur.*

Voorwoord

Soms heb je van die verhalen in je hoofd zitten waar je wat mee wilt doen. Je stelt je iets voor in grote lijnen, maar moet de details nog invullen. Kan het tot een geheel worden gesmeed en hoe kan het aflopen?

Met die gedachte is ook dit boek tot stand gekomen. Uitgangspunt was in ieder geval de stad Antwerpen. Waarom ver zoeken als je ook de setting van je eigen stad kunt gebruiken. Eentje die je eigenlijk best wel goed kent of waarbij het gemakkelijk is hem nog net een stukje beter te leren kennen.

Daarna is het een kwestie van tijd. Eenmaal voor de pc komt het dan wel vanzelf. De verdere inspiratie kwam van mijn wekelijkste hardloopronde door de parken, vlak buiten de ring van Antwerpen. Een rondje Middelheim, hard rennend tussen alle beelden door. Een kunstwerk dat enkele jaren geleden in het park werd neergezet, maar helaas alweer is afgebroken, hielp mee met het tot stand komen van dit verhaal.

Settings in een stad als Antwerpen zijn niet moeilijk te vinden. Zeker vanwege het historische kader. Plaatsen als de Kathedraal, Rubenshuis, Vlaaikensgang en de Ruïen zijn locaties die ik gebruik in het historisch centrum. Daarnaast Park Den Brandt en uiteraard het Park Middelheim spelen een belangrijke rol. Voor velen die Antwerpen kennen zal het bekend voorkomen. Voor hen die deze mooie stad minder goed kennen heb ik besloten achterin het boek de belangrijkste locaties toe te lichten. Een beetje historie en hoe het er vandaag de dag uitziet. Wil je je echt helemaal in het verhaal onderdompelen kun je altijd deze locaties bezoeken.

Volg de route die Michael, Jason en Karen afleggen in het boek, als ook de locaties waar Robert en Louis tijdens hun speurwerk langskomen. Of laat natuurlijk jouw eigen fantasie zijn werk doen.

Het schrijven duurde al met al een jaar. Niet full-time, want tussendoor heb ik ook nog even een “Op reis.... Japan” geschreven, maar daarna snel weer verder met “Middelheimroof”.

Een speciaal woord van dank aan enerzijds mijn man, Ben, die mijn verhaal altijd moet aanhoren en zo nu en dan met goede tips komt waarmee ik dan weer verder kan. Anderzijds dank aan Jantine Uilenreef om het boek als eerste te lezen en te corrigeren. Altijd spannend, zeker wanneer iemand je eigen werk voor het eerst leest.

En dan is het nu jouw beurt. Leun achterover op de bank, in de schaduw van een palmboom op het strand, kruip dichterbij de openhaard, eigenlijk maakt het niet uit waar je bent. Maak het jezelf gemakkelijk, schenk een wijntje in of iets anders en geniet van mijn boek.

Veel leesplezier,

Sander

1

De trein minderde vaart toen hij uit de tunnel reed op het laagste niveau van het Centraal Station van Antwerpen. Door de luidsprekers werd aangekondigd dat na een korte stop de trein zijn tocht zou voortzetten in de richting van Amsterdam en dat enkel met speciale kaarten deze trein te gebruiken was. Michael stond op van zijn plaats en begaf zich naar de uitgang van de wagon. Hier had hij ruim twee uur eerder, toen hij in Parijs was opgestapt, zijn koffer achtergelaten. Redelijk wat passagiers waren hem voorgegaan en hadden reeds hun bagage gevonden. Zij stonden te wachten tot de trein stil zou komen te staan. Als een van de laatsten pakte ook Michael zijn koffer en verliet de trein. De treinconducteur zei nog iets tegen hem, maar dat had hij niet goed kunnen verstaan. Hij was pas onlangs begonnen met het leren van de Nederlandse taal en vermoedde dat de conducteur iets zei van 'tot ziens', of 'veel plezier'. Michael mompelde 'bedankt' terug en had het vermoeden dat dit juist was, gezien de glimlach op de man zijn gezicht.

Het station van Antwerpen bestond uit drie verschillende niveaus waarop de treinen stonden. Het onderste was dat van de doorgaande Thalys die van Amsterdam naar Parijs reed. Erboven waren twee verdiepingen met kopsporen waar de landelijke en lokale treinen stonden opgesteld. Met lange roltrappen klommen de passagiers van het kelderniveau tot in de donkerrode overkapping van het station. Enkele jaren ervoor was het station tot mooiste ter wereld bekoord.

Michael wierp een blik op de klok die hoog tegen het hoofdgebouw boven het naambord 'Antwerpen' hing. Het was nog vroeg en hij hoefde zich niet te haasten. Hij liep het hoofdgebouw binnen dat ook wel bekend stond als de kathedraal. Inderdaad een enorme ruimte met erboven een grote koepel. Dit was wat het gebouw met name zo bijzonder maakte. Hij had er over gelezen in een reisgids van Antwerpen die hij vlak voor vertrek nog had aangeschaft.

Bij de zij-uitgang van het station stonden twee militairen in vol ornaat met geweren in de aanslag. Even aarzelde Michael. Hij was weliswaar een vrij man, maar hij had een korte periode in de gevangenis gezeten en zijn foto was bekend bij Interpol. Dit deed hem altijd op zijn hoede zijn als hij politieagenten of militairen tegenkwam. Zonder te veel naar de mannen te kijken liep hij langs hen het gebouw uit. Buiten stopte hij abrupt. Het was beginnen te regenen. Links van hem zag hij in de verte taxi's opgesteld staan. Hij trok een sprintje tot onder de overkapping en wenkte naar de voorste taxi. De chauffeur stapte uit en hielp hem met zijn bagage. Snel stapte Michael in en vroeg in zijn beste Nederlands of hij hem naar de Generaal Lemanstraat kon brengen.

Het regende nog steeds toen de taxi stopte voor een groot leemkleurig herenhuis. Het zag er precies uit zoals Michael het op de foto's had gezien toen hij zijn boeking plaatste. Hoog, statig, op de eerste verdieping een balkon met stenen balustrade en hier en daar versieringen aan de gevel. Een prima plek om ongestoord enkele dagen door te brengen. Naast de deur hing een koperen hendel waar hij een slinger aan gaf. Binnen hoorde hij een heldere bel gaan en het duurde niet lang of er werd verlichting in de hal aangedaan.

De drie meter hoge voordeur zwaaide open waarna de vriendelijk glimlachende uitbater van B&B Guesthouse Leman Michael welkom heette en hem verzocht snel binnen te komen. Met dit weer wil niemand lang buiten blijven. Met links pakte hij de koffer aan en met rechts schudde hij Michael de hand.

“Mr Black I assume?”

“Yes, but call me Michael please.”

“Nice to meet you Michael, I'm Sander.”

“Nice to meet you too”, zei Michael terwijl hij zijn hand door zijn blonde haar streek om te voorkomen dat het regenwater, dat hij had opgevangen van de taxi naar de voordeur, langs zijn gezicht zou lopen.

Door een grotendeels glazen deur kwamen zij in een ruime statige witte hal uit. Smaakvol ingericht met een zitje, een grote spiegel, een moderne lamp aan het plafond met enkele tientallen lichtbolletjes, en verder de sierlijke zuilen en versieringen die bij een dergelijk oud huis pasten. Voor hem

leidde een hoge trap voorzien van een pied-de-pouletraploper naar de bovengelegen verdiepingen.

“Ik zal je voorgaan”, zei Sander die behendig met de zware koffer aan de klim begon. Michael volgde hem. Op de derde verdieping gingen de witte muren over in okergeel. Er stond een blauw stoeltje met een Vincent-van-Goghprint en een koffer in de vorm van een tafeltje. Sander opende een deur aan het einde van deze overloop en deed het licht aan. Hij zette de koffer in de hoek van de kamer en legde uit waar Michael alles kon vinden om het verblijf zo gemakkelijk mogelijk te maken. Michael deed een aanbetaling voor de eerste paar dagen en informeerde hoelang hij de kamer kon houden.

“Je had aangegeven een week te willen blijven. Daarna is de kamer ook nog beschikbaar. Laten wij afspreken dat ik het je laat weten mocht er een andere boeking binnen komen. Dan heb jij altijd nog eerste keuze.”

“Afgesproken”, zei Michael en vervolgde, “is mijn vriend Jason Leblanc al gearriveerd?”

“Nee”, zei Sander, “ik verwacht hem rond een uur of vijf. Hij heeft de kamer op de tweede tussenverdieping aan de achterzijde van het huis.”

“Thanks.”

Sander verliet de kamer en Michael installeerde zich. De suite was ruim van opzet en deed hem een beetje denken aan een mountain lodge. Dit kwam door de stenen schouw met ombouw. Verder deden foto's en souvenirs vermoeden dat de eigenaren van deze B&B ooit in Oman waren geweest. Eigenlijk had de naam van de kamer dit reeds verraden. Michael liep om het bed heen in het achterste deel van de kamer en wierp een blik naar buiten. Beneden hem lag de langgerekte tuin die klaarblijkelijk bij de B&B hoorde. Mooi aangelegd met twee waterpartijen. Inmiddels waren de bladeren van de bomen gevallen en zou het weldra winter worden. Achter de tuin prijkte een Basiliek. Michael glimlachte. Het was precies zoals op de foto's. Hij legde zijn koffer op bed en pakte deze uit. Na bijna 15 uur onderweg te zijn geweest, voelde hij zich niet meer al te fris en nam hij zoals altijd na een lange reis een douche. Gelukkig had hij onderweg nog wat kunnen slapen en was daarom niet moe en hij had vooralsnog ook geen last van een jetlag. Na de douche sloeg hij een

handdoek om zijn middel en stond voor de spiegel. Hij streek met beide handen zijn halfflange haar naar achteren. Met zijn 35 jaar mocht hij nog gezien worden vond hij zelf. Zijn gespierde lichaam was daarbij het enige positieve dat hij had overgehouden aan drie-en-een-half jaar in de gevangenis van Denver te hebben doorgebracht. Hij zette zijn bril weer op, trok een boxershirt en een T-shirt aan waarna hij met zijn laptop op de bank ging zitten.

Rond half zes werd er op zijn deur geklopt.

“Moment, ik kom”, riep hij, terwijl hij zijn laptop dichtsloeg en voor hem op een poef legde. Hij liep naar de deur en opende deze. Voor hem stond een man met donker haar en ongeveer dezelfde lichaamslengte en leeftijd als hijzelf.

“Jason! Kom verder.”

“Michael, blij je weer te zien”, zei hij en omarmde hem.

“Heb je een goede reis gehad?”

“Voor mij was het vandaag maar een korte vlucht”, zei Jason.

“Dat is waar, jij was al in Europa.”

“Maar ik ben nu toch wel benieuwd waarvoor je wilde dat ik naar Antwerpen zou komen”, zei hij vragend.

“Dat komt later wel. Laten wij eerst eens bijpraten.”

Jason nam plaats op de bank, terwijl Michael naar een kastje tegen de zijwand van de kamer liep en er twee wijnglazen uithaalde. Van het bureau pakte hij een fles rode wijn die hij had laten bezorgen door de eigenaar van de B&B.

“Ik neem aan dat je wel trek hebt in een glas?”

“Je weet gelukkig nog wat ik lekker vind”, zei Jason terwijl hij naar het etiket wees.

“Niet moeilijk om te vergeten, het is per slot van rekening ook mijn favoriet”, zei Michael lachend en ging naast Jason op de bank zitten.

Zij kenden elkaar al vele jaren en hadden al meerdere malen samengewerkt. Eigenlijk waren zij altijd een goed team geweest tot het bij hun laatste klus enorm fout ging. Door het succes waren zij misschien toch een beetje te nonchalant geworden en hadden zij details over het hoofd gezien. Het ging om een kunstroof in een grote villa van een vermogende familie. Zij wisten wanneer het huis leeg zou staan en hadden de code van het alarm. Deze had een vriendin van hen weten

te bemachtigen die zich reeds maanden daarvoor als huishoudster aan het gezin had aangeboden. Een lang traject ging hieraan vooraf alvorens de eigenaren de code van het alarm haar toevertrouwden. Op het moment dat het gezin op vakantie was, sloegen Jason en Michael hun slag en maakten enkele waardevolle schilderijen buit. Toen Michael een tweede keer alleen terugkwam voor een laatste kunststuk ging het mis. De politie betrapte Michael op heterdaad. Jason was buiten schot gebleven, omdat Michael hem niet had verraden. Zelfs niet toen ze hem strafvermindering aanboden.

“Zo en vertel eens, wat heb ik de laatste drie jaar gemist?”

2

Jason had in de periode dat Michael in de gevangenis had gezeten weinig tot niets kunnen zeggen. Hij had hem bezocht en er was telefonisch contact geweest, maar spreken over de laatste klus was er niet bij. Zij gingen ervan uit dat alles afgeluisterd zou worden. Zowel tijdens het bezoek als aan de telefoon. De reden dat ze contact konden hebben lag in het feit dat zij familie van elkaar waren. Neven om precies te zijn. Een bezoek zorgde dus niet voor argwaan bij de autoriteiten. Jason was ook nog nooit in aanraking geweest met de politie en had dus geen strafblad. Michael tastte volledig in het duister over hoe de verkoop van de kunst was geweest, die zij bij hun laatste opdracht hadden buit gemaakt en die de politie nooit had kunnen vinden .

“Helaas heeft onze opdrachtgever niet het vooraf afgesproken bedrag betaald”, zei Jason zuchtend en nam nog eens een flinke slok wijn.

“Hoezo dat niet”, vroeg Michael verbaasd. Hij had zelf de afspraak met hun opdrachtgever gemaakt dat zij in het totaal een half miljoen euro zouden krijgen voor de diefstal van een drietal schilderijen en een beeld.

“Klopt, maar toen ik hem meedeelde dat wij het beeld niet hadden weten te bemachtigen, haakte hij af. Het was dan ook het belangrijkste onderdeel dat hij had willen hebben. De schilderijen waren eerder bijzaak.”

“Dus de hele deal ging niet door?”

“Exact. Althans hij bood een schijntje voor de drie schilderijen. Ik heb dus onze afspraak ontbonden.”

“Ik kan je geen ongelijk geven”, zei Michael en schonk de glazen nog eens vol. “En wat heb je er toen mee gedaan?”

“Natuurlijk moeilijk om in het zwarte circuit de schilderijen verkocht te krijgen. Na lang zoeken heb ik een liefhebber gevonden. Veel wilde hij er niet voor geven, omdat hij ze nooit in de openbaarheid kon brengen.”

“Dus?”, vroeg Michael. “Een ton?”

“Bijna, 85.000 euro om precies te zijn.” Hij haalde zijn

schouder op.

“Je hebt je best gedaan. Ik had er ook niet veel meer uit kunnen halen als ik het verhaal zo aanhoor. Maar er zal niet al te veel meer van over zijn, want de laatste paar jaar heb je geen klussen gehad neem ik aan.”

“Klussen niet nee. Wel nog geprobeerd hier en daar een baantje te krijgen. Mijn deel is er dus aardig doorheen gegaan.”

“En mijn deel?”, vroeg Michael.

“Staat op een Zwitserse bankrekening. Ik zal je morgen de gegevens doorgeven. Het leek mij op die manier veiliger dan er telkens mee rond te moeten lopen.”

“Daar heb je ook weer gelijk in. “Ik ben blij dat wij altijd op elkaar kunnen rekenen”, zei Michael en sloeg kort een arm om Jason heen en drukte hem daarbij stevig tegen zich aan.

“Daar zijn wij natuurlijk familie voor.”

“Heb je trouwens enig idee wie ons, of dus eigenlijk eerder wie jou heeft verlinkt bij onze laatste opdracht?”, vroeg Jason.

“Ik heb kort gedacht dat het toch misschien Karen zou zijn.”

“Meen je dat? Na al die maanden dat zij voor ons bij dat gezin in de huishouding heeft gewerkt enkel en alleen om ons de code van het alarm te kunnen geven?”

“Heb dan ook snel dat idee laten varen. Was ook een absurde gedachte”, moest Michael toegeven. Eigenlijk schaamde hij zich dat de gedachte in hem was opgekomen. Karen kon hij blindelings vertrouwen wist hij inmiddels.

“Zeg dat wel, absurd!”

“Ik vermoed dat er een geheim stil alarm heeft gezeten op één van de schilderijen. Dit zal zijn afgegaan toen wij het weghaalden. Op het moment dat ik terugkwam om het beeld te halen was de politie dus al gealarmeerd en kon ik geen kant meer op toen ik er met het beeld vandoor wilde gaan. Shit happens.”

“Zeg dat wel. Blij dat die paar jaar voorbij zijn. Ik heb je in ieder geval gemist”, zei Jason. Voor hem was Michael eerder een oudere broer geweest dan een neef. Zij waren opgegroeid in hetzelfde kleine dorp niet ver van Denver in de bergen. Als kinderen speelden zij al samen en brachten zij veel tijd met elkaar door. Moest de moeder van de ene werken dan waren zij bij de ander thuis en omgekeerd. Zij zaten op dezelfde highschool. In het begin nog in verschillende klassen, maar later zelfs samen. Hierna raakten de twee op het verkeerde

pad. Althans, zelf hielden zij van het avontuur dus in hoeverre dat nu zo verkeerd was vroegen zij zichzelf wel eens af. Zolang je maar uit handen van de politie bleef, was het eigenlijk een prima leven dat zij leidden. Broers en zussen hadden zij niet en hun ouders waren tijdens een gezamenlijke vakantie met de auto van de weg afgeraakt en tragisch om het leven gekomen. Het kwam erop neer dat zij vanaf hun twintigste eigenlijk alleen elkaar nog hadden. Dit maakte de band nog steviger en maakte hen rebelser en gaf het gevoel onoverwinnelijk te zijn. Een zwervend bestaan was het gevolg. Soms wisten zij wat te werken, maar veelal werd dat afgewisseld met illegale klussen. Het verdiende veel meer en waarom ploeteren om rond te komen als je ook op een andere manier aan je geld kunt komen?

“Kom”, zei Michael, “zullen wij eens wat gaan eten?”
“Goed plan, maar ik zou wel even wat aantrekken als ik jou was”, zei Jason lachend en wees op de boxershort waarin Michael nog steeds zat.

Michael stond op, trok een broek uit de kast en schoot deze aan. Sokken, schoenen en een trui werden ook tevoorschijn gehaald en binnen enkele minuten was hij klaar om te vertrekken. Zij daalden de trap af waarbij de geur van een vanillekaars die beneden was aangestoken hen tegemoetkwam. Sander had Michael eerder gewezen op een restaurant schuin tegenover de B&B. Zij liepen een kleine honderd meter en staken over bij de stoplichten. Aan de overzijde ervan troffen zij het restaurant Lokal. Een vriendelijke ober begroette hen en wees enkele tafeltjes aan waar zij mochten gaan zitten.

“Kan ik u iets te drinken aanbieden”, zei hij en overhandigde de menukaarten.

“Graag een lokaal bier. België schijnt hierom bekend te staan”, zei Jason lachend.

“Dan moet u zeker een Bolleke van de Koninck proberen. Lokaler kan het eigenlijk niet want de brouwerij ligt hier om de hoek.”

“Klinkt goed, doe die dan maar”, zei Michael.

Niet veel later kregen zij de typisch ronde glazen waar het bier de naam 'bolleke' aan te danken had en proostten beide heren nogmaals op hun weerzien.

3

De volgende ochtend troffen Jason en Michael elkaar in de ontbijtruimte van de B&B. De hoge ramen in deze ruimte gaven een mooi zicht op de tuin. Gelukkig zat er glas tussen hen en buiten want het was guur weer. De regen sloeg tegen de ramen en de bomen zwiëpten flink heen en weer. Heel anders dan de gezelligheid die in deze ruimte heerste. Kaarsjes op de tafel waren aangestoken en het ontbijtbuffet was rijkelijk gevuld. Sander schonk een eerste kop koffie voor de heren in waarna hij hen met rust liet en uit de kamer verdween.

“En wat staat er vandaag op het programma?”, vroeg Jason terwijl hij een croissant smeerde met boter en jam. Hij had nog steeds niet gehoord waarom hij naar Antwerpen moest komen en hoopte dat deze vraag nu eens beantwoord werd.

Michael had de gids van Antwerpen naast zich liggen en bladerde erin.

“Het is denk ik prima weer om een museum te bezoeken. Wat dacht je van het Rubenshuis?”

Jason had wel eens over deze schilder gehoord die bekend stond als Belgisch topschilder uit de 16de en 17de eeuw. Schilderijen van hem behoorden vandaag de dag tot de duurste ter wereld.

“En is het de bedoeling dat wij er met een schilderij buiten komen?”, vroeg hij gekscherend.

“Als dat zou kunnen”, zei Michael.

Jason fronste zijn wenkbrauwen. “Dat meen je niet!”

“Nee, natuurlijk niet. Althans niet op klaarlichte dag.”

Jason keek nog verontwaardigder. Oké een schilderij stelen uit een particuliere collectie was nog te doen, maar uit een museum was toch wel wat anders. Zou hij het echt menen dacht hij.

“Laat je verrassen”, zei Michael en bladerde nog wat verder in de gids. “Zorg dat je je mobiel meeneemt om wat foto’s te nemen en kijk in ieder geval waar alle camera’s hangen.

“Ik dacht dat je een grapje maakte”, zei Jason en vervolgde, “maar het schijnt ernst te zijn.”

“Drink je koffie nu maar op dan kunnen wij er vandoor.”

Een half uur later verlieten zij de B&B en staken de straat over. Hier bevond zich een Velo-station, waar zij een fiets pakten. Naar het centrum was het een kleine 10 minuten fietsen. Michael had vooraf de route op Google Maps bestudeerd. Het was dus niet moeilijk te vinden. Zij parkeerden de fiets op de Wapper recht tegenover het Rubenshuis. In het glazen gebouw ervoor, dat helaas het zicht op het Rubenshuis grotendeels onttrok, kochten zij kaartjes.

Bij de ingang van het Rubenshuis, dat inderdaad ooit de woning was van de schilder, werden hun tickets gecontroleerd en gingen zij naar binnen. Het huis moet in die tijd een soort van stadspaleis zijn geweest aan de afmetingen ervan te zien. Ditzelfde gold voor de erachtergelegen tuin. In tegenstelling tot veel andere schilders was Rubens reeds in zijn leven een beroemde schilder. Hij was een graag geziene gast aan de verschillende Europese hoven om er in opdracht van vorsten schilderijen te maken. Zo had hij ook menig jaartje gesleten in Italië en in Spanje. Op het moment dat Michael en Jason het museum bezochten was er een grote overzichtstentoonstelling op de bovenste verdieping van schilderijen die Rubens van familieleden had geschilderd. Er hingen ook enkele topstukken tussen. Verder gaf het museum, door de keuze van meubels van rond de 17de eeuw, een aardig beeld van hoe Rubens hier geleefd moet hebben.

De eerste kamers waar zij doorheen liepen, waren achtereenvolgens de keuken, de eetkamer en het atelier. In iedere ruimte hingen schilderijen, vaak van tijdgenoten en/of leerlingen van de grote meester. Een verdieping hoger lagen slaapkamers en op de bovenste verdieping was de tijdelijke tentoonstelling met familieschilderijen ondergebracht. Jason lette niet enkel op de schilderijen, maar bestudeerde ook Michael. Hij zag hem zo nu en dan opkijken van de schilderijen in de richting van de aan het plafond opgehangen camera's. Ook noteerde hij op een klein blocnootje het een en ander en maakte hij globale schetsen.

Via een open overloop en trappenhuis kwamen zij weer op de begane grond. Nog een klein gedeelte van het museum moesten zij bezoeken. Dit was het atelier waar Rubens zijn

grote werken maakte. In een voorhal hiervan bleef Michael plotseling stilstaan voor een zelfportret van Rubens. Misschien wel het bekendste dat hij ooit van zichzelf schilderde. Al denkt men ook wel dat Anthony van Dyck hieraan had meegewerkt. Rubens staat erop afgebeeld met een puntige baard en een grote zwarte hoed die iets scheef op zijn hoofd staat. Een topstuk van onschatbare waarde, zeker omdat er maar vier zelfportretten van Rubens bestaan. Eén in Florence, eentje in Wenen, de Engelse Koningin bezit er één en deze. Dit exemplaar heeft het Rubenshuis nooit verlaten. Michael deed een pas naar links alsof hij achter de rand van het schilderij wilde kijken. Ditzelfde deed hij aan de rechterkant. Hierna deed hij een stap naar achteren en keek nog eens bedenkelijk in de ruimte rond. Jason die op afstand voor een ander schilderij stond, keek vanuit zijn ooghoek wat Michael aan het doen was. Weer zag hij dat er druk werd genoteerd in het blocnootje dat Michael uit zijn jaszak had gehaald. Nog één keer draaide hij zich om en wierp een blik naar iedere hoek om te zien waar de camera's hingen. Daarna verliet hij de hal en stapte het grote twee verdiepingen tellende atelier binnen. Hier hingen zeer grote werken, waaronder een viertal van Rubens zelf. Jason volgde op enkele meters afstand.

Eenmaal weer buiten aangekomen stond Michael nog even stil onder de bogen die toegang boden tot de tuin. Echter met dit weer geen plek om nu op het gemak rond te kijken.

“Kom”, zei hij tegen Jason terwijl hij zijn paraplu opendeed, “laten wij gaan.”

“Oké”, antwoordde Jason kort. Hij wilde nu echt wel eens weten wat de bedoeling was van dit museumbezoek en zijn komst naar Antwerpen.

Zij liepen in de richting van het Oude Centrum. Over de Groenplaats en langs de Onze-Lieve-Vrouwe-Kathedraal. Michael keek nog even op de plattegrond en gaf Jason een teken dat zij moesten afslaan. Zij kruisten de Oude Korenmarkt en gingen de Pelgrimstraat in. Na enkele meters was er aan de rechterzijde een oude houten deur waar een bordje bijstond ‘Vlaaikensgang’. Zij gingen het middeleeuwse steegje in. Eén van de weinig overgebleven oude smalle straatjes die de tand des tijds had weten te doorstaan. Na een pleintje kwamen zij

via een overdekt gangetje in een volgend straatje. Hier lag aan de rechterzijde een klein restaurantje, 't Hofke geheten. Michael wapperde zijn paraplu uit en ging achter Jason aan het restaurant binnen. Achter in een hoek van de zaak stond een tafel die voor hen gereserveerd was.

Jason nam plaats tegenover Michael.

“Jij had gereserveerd?”

“Ja, het restaurant stond goed aangeschreven en om zeker te zijn van een tafel leek mij dat het beste.”

“Maar er is gedekt voor drie personen?”, vroeg Jason.

“Verwacht je nog iemand of is er gewoon voor te veel gedekt?”

Er verscheen een glimlach op Michaels gezicht.

“Wat zit je nu te lachen?”

Michael die eerst Jason had aangekeken, wendde zijn blik af en stond op. Jason begreep er niets van tot hij opeens achter zich een bekende stem hoorde.

“Hallo Michael.”

Jason draaide zich om. “Karen?”

Ook Jason stond nu op en omhelsde Karen.

Karen trok haar handschoenen en dikke jas uit. Daarna deed zij de wollen muts van haar hoofd en vielen de blonde lokken langs haar gezicht omlaag. Karen was rond de 30 jaar en aan haar bouw te zien een sportieveling.

“Wanneer ben je aangekomen?”, vroeg Jason.

“Ik ben hier al een week of twee”, zei ze terwijl ze in haar handen wreef om deze weer wat op te warmen.

“Goh wat heb ik jou lang niet gezien. De laatste keer was vlak na die...”, Jason hield in, keek om zich heen en fluisterde, “kunstvilla.”

Karen en Michael moesten lachen.

“Klopt”, zei Karen. Nadien heb ik een tijdje ‘vrij’ genomen.

Althans ik moest er natuurlijk nog wel even blijven werken en mij van de domme houden. Wilde nu ook weer geen argwaan wekken.”

“Maar ze zullen je wel verhoord hebben neem ik aan”, vroeg Michael.

“Uiteraard, daar kwam ik niet onderuit en eigenlijk had ik ook niet anders verwacht. Ze gingen iedereen na die de code moest kennen. Daarbij werd ook gekeken naar het milieu waar iedereen uit voortkwam.”

“Begrijpelijk”, opperde Jason.

“Volgens mij hebben ze zelfs het beveiligingsbedrijf ondervraagd waar het alarm naartoe was doorgeschakeld.”

“Wat ben ik er dan makkelijk vanaf gekomen”, zei Jason en schaamde zich er bijna voor.

“Als je je dat maar beseft”, zei Michael en glimlachte. “Ik heb zogezegd nog wat van jullie tegoed.”

“Daar mag je ons aan houden”, zei Karen en hief het glas dat de serveerster haar zojuist had gebracht.

“Jullie zijn gisteren aangekomen neem ik aan?”

Michael en Jason knikten beiden instemmend.

Karen vervolgde: “En wat hebben jullie vanmorgen gedaan?”

Jason vertelde dat zij naar het Rubenshuis waren geweest.

“Rubens, dat is toevallig”, zei Karen. “Ik heb ook een aantal Rubens-stukken bezocht. Weliswaar niet in het Rubenshuis maar in de Kathedraal. Daar staan enkele drieluiden en altaarstukken, allemaal van zijn hand.”

Jason keek weer eens naar Michael in de hoop dat hij nu eindelijk eens meer zou vertellen. Het was nu wel heel veel Rubens wat de klok sloeg. In gedachten zag hij zichzelf al met de grote stukken slepen. Of toch liever het zelfportret waar hij Michael een tijd voor had zien staan.

“Waar overnacht je eigenlijk?”, vroeg Michael die de vragende blik van Jason nog even wilde omzeilen.

“Ik heb een kamer in het Crown Plaza. Weliswaar wat buiten het centrum, maar goed, zo groot is Antwerpen nu ook weer niet.”

“Oh dat is mooi, wij zitten in dezelfde buurt. En heb je ook een baan kunnen vinden?”

“Ja. Nog bedankt voor de tip.”

“Mooi”, zei hij en keek op zijn horloge. “Als jullie het niet erg vinden moet ik er even vandoor. Ik denk dat jullie wel genoeg stof hebben om bij te praten.” Hij dronk zijn glas leeg en trok zijn jas aan. “Laten wij vanavond afspreken in de Black Smoke Bar, bij Brouwerij de Koninck.”

“Bij ons om de hoek bedoel je”, vroeg Jason die het verhaal van de serveerster van de avond ervoor nog had onthouden.

“Exact. Uurtje of 9?”

Beiden knikten instemmend, waarna Michael afscheid nam en het restaurant verliet. Karen en Jason deden zich tegoed aan een lunch, terwijl de regen weer tegen de ramen sloeg.

4

Het was een paar minuten na negen uur 's avonds toen Jason en Karen de loungebar binnenstapten. Een bijzondere ruimte in een oud gebouw van de brouwerij waar ooit de fermentatietanks hadden gestaan. De ruimte had geen ramen en de bakstenen muren zagen eruit alsof er brand had gewoed in het verleden. Daarentegen was het meubilair hip en trendy en was er op een vide over de gehele breedte een mooie bar geïnstalleerd. Jason zag Michael aan een hoge tafel zitten op de vide. Hij stak een hand op, terwijl hij Karen hielp met het aannemen van haar jas.

“Mag ik jullie even voorstellen, dit is Dirk”, zei Michael, terwijl Jason en Karen de nieuweling de hand schudden. “Ga zitten”, vervolgde hij. “Wat willen jullie drinken?” De ober was inmiddels naast hun tafel komen staan en had de menukaarten uitgedeeld. Niet veel later werden er een viertal cocktails geserveerd.

“Dirk is makelaar van een klein makelaarskantoor in één van de randgemeenten van Antwerpen. Daarnaast zit hij in de commissie van aanbeveling van het Middelheimmuseum.”

“Ik dacht al dat ik je naam herkende”, zei Karen.

“Zit jij niet sinds een paar weken bij de receptie van het museum?”, vroeg Dirk.

“Klopt. Een kleine maand nu.”

“Dan heb ik je daar gezien. Ik herinner mij nog je accent”, zei hij lachend.

“Ik weet het, mijn Nederlands is nog niet wat het moet zijn, maar ik doe mijn best.”

“Ik plaag je maar”, zei Dirk en wierp een lachende blik toe.

“Maar zeg eens Michael, waarom heb je ons samengebracht hier in Antwerpen?”, vroeg Jason die nu eindelijk wel eens wilde weten wat Michael van plan was.

“Ik zal het jullie uitleggen”, zei hij en haalde enkele papieren uit zijn tas.

Hierop waren enkele grafieken te zien. Michael legde ze op tafel, waarna ieder een exemplaar pakte en deze begon te bestuderen. Er stonden een vijftal lijnen in de grafiek. Ieder stelde een edelmetaal voor: goud, platina, koper, brons en zilver. De ene lijn liet een daling zien en de andere juist een stijging.

“Oké, duidelijk”, zei Jason, “maar wat wil je hiermee zeggen? Ik zie dat de waarde van goud afneemt.”

“Exact. Te wijten aan de economische recessie waarbij een aantal landen zich genoodzaakt voelde goud te verkopen.”

“Groter aanbod dan de vraag, dus prijzen die dalen”, voegde Dirk eraan toe.

“Klopt. De prijs van goud is sinds decennia nog niet zo laag geweest. Niet meer interessant om in te beleggen.”

“Zilver is constant maar nu niet echt van hele grote waarde”, vulde Jason aan.

“Klopt. Zilver is al lang niet meer een edelmetaal waarin je zou moeten investeren.”

“Daarentegen stijgen koper en brons. En van deze laatste weten wij ook dat...”, zei Michael die zijn zin niet hoeft af te maken, omdat Jason dat voor hem deed.

“... brons een legering is tussen koper en 10 tot 30 % tin.”

“Juist. Je kunt er dus alle kanten mee op. Brons is waardevol, maar haal je het tin er weer uit dan levert wellicht het koper nog meer op.”

“Dus waar vinden wij koper of brons?”, vroeg Karen.

“Ja dat wil ik nu ook wel eens weten”, zei Jason. “Ik heb de hele ochtend tussen schilderijen rondgelopen. Iets wat totaal niets met brons te maken heeft.”

“Klopt, dat was ook even ter afleiding”, zei Michael.

“Dus waar vinden wij brons?”

“Dirk... en dat vraag jij je af?”

Bij Karen viel inmiddels het kwartje. “Dus daarom moest ik bij het Middelheimmuseum gaan werken?”

“Jij snapt het. De grootste openlucht beeldentuin ter wereld, althans één van de grootsten.”

“En vol met bronzen beelden”, zei Dirk.

“Juist. Eigenlijk dus een ‘goudmijn’”, lachte Michael.

“En die beelden gaan wij even ophalen?”, zei Jason gekscherend. “Weegt iets meer dan een schilderij dat wij hier of daar meenamen.”

Michael moest lachen. “Daar heb je gelijk in, maar er zijn

andere mogelijkheden die wij de komende periode zullen uitwerken.”

“Ik begrijp dat dit net als bij de kunstvilla een langdurig project zal gaan worden?”, merkte Karen op.

“Daar kun je wel van uitgaan. Vandaar dat ik je heb gevraagd een baan aan te nemen in het Middelheimmuseum.”

“Maar ik kan toch niet de hele tijd in het Crown Plaza Hotel blijven overnachten? Of ga jij mijn rekening betalen?”

“Nee hoor, net zomin als Jason en ikzelf in de B&B zullen blijven. Vandaar dat ik Dirk heb aangetrokken, althans hij heeft als het goed is daarvoor een oplossing”, zei Michael en wendde zich tot Dirk die tegenover hem zat.

“Ik heb het bijna rond”, zei Dirk. “Vlak bij Middelheim ligt een villawijk achter park Den Brandt. Hier is een huis gelegen dat al geruime tijd leeg staat. In feite is het door de bank geconfisqueerd en heb ik de opdracht gekregen het te verkopen. Zolang ik het een beetje in goede banen leid, kunnen jullie daar verblijven. Het is zelfs nog ingericht.”

“En je denkt dat dat niet opvalt?”, vroeg Karen.

“Het is een wijk waar villa’s staan met een gemiddelde prijs van anderhalf miljoen euro op grote stukken grond. Vaak kent men nog niet eens de mensen die naast hen wonen. Grote huizen en grote tuinen. Eigenlijk een dooie boel. Het huis dat ik wil gebruiken staat al enkele jaren leeg. Het ligt aan een doodlopende straat en aan de straatzijde zijn de ramen voorzien van rolluiken die al tijden dicht zijn. Het zou niemand opvallen wanneer er opeens iemand zou wonen.”

“Maar de bank was toch voorstander van bewoning omdat zij anders bang waren dat het pand gekraakt of uitgewoond zou worden?”, vulde Michael aan.

“Klopt inderdaad. Ik zal de bank dat ook voorstellen dan spelen wij op safe. Mocht er opeens toch kijkers langskomen.”

“Klinkt in ieder geval goed en een stuk ruimer dan mijn hotelkamer”, zei Karen lachend. “Wanneer kan ik mijn koffers pakken?”

“Als het meezit begin volgende week.”

“Oké, dan is dat dus geregeld”, zei Michael die de papieren weer verzamelde en in zijn tas deed.

“Zodra de villa gereed is, zien wij elkaar weer”, zei hij afsluitend waarna iedereen opstond en wegging.